

Οι ρίζες της επικίνδυνης αφύπνισης του εθνικισμού

Του Γιάννη Νικολόπουλου

Τεράστιες οι ευθύνες μιας κάποιας «αριστεράς» στην εθνικιστική, μισαλλόδοξη και αντιδραστική επανεμφάνιση της άκρας δεξιάς ευρέος φάσματος

Η περίοδος που ο Αλέξης Τσίπρας αναδείχθηκε σε ηγετική φυσιογνωμία των μαθητικών καταλήψεων εναντίον του νόμου Κοντογιαννόπουλου και της γενικότερης, νεοφιλελεύθερης πολιτικής της τότε κυβέρνησης της ΝΔ επικρίνεται από το πολιτικό και δημοσιογραφικό κατεστημένο της χώρας σαν ανώμαλη και πολιτικοοικονομικά επιζήμια. Οι καταλήψεις και γενικά οι κοινωνικές αντιδράσεις ενάντια στην πολιτική της προδρομικά νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, αποτιμώνται σαν... τροχοπέδη για τη χώρα, που έτσι δεν... ευτύχησε να έχει από τότε πλήρες μνημόνιο προτού εμφανιστεί το «κανονικό». Μέχρι να προσχωρήσει στο νεοφιλελεύθερο και μνημονιακό στρατόπεδο, ο Τσίπρας άκουγε συχνά τον μειωτικό και απαξιωτικό χαρακτηρισμό του «προέδρου του δεκαπενταμελούς», σαν δήθεν φαρμακερή υπενθύμιση του πολιτικού και αγωνιστικού του παρελθόντος.

Τα στερνά, βέβαια, νικούν τα πρώτα – είναι νόμος της ζωής. Πάντως τότε, οι (παρα)κρατικοί πυρήνες της δεξιάς και της άκρας δεξιάς ήταν, φυσικά, έξω και όχι μέσα στις καταλήψεις, και κυβερνητικά υποκινούμενοι και κατευθυνόμενοι – όχι ότι έχει αλλάξει κάτι και πολύ, αλλά σε αυτό θα επανέλθω παρακάτω. Με καδρόνια, με δοκάρια, με στιλέτα και σιδερολοστούς συγκεντρώνονταν και φωνασκούσαν έξω από τις καταλήψεις τα απολειφάδια της χίτικης δεξιάς. Προσπαθώντας ανεπιτυχώς να

σκορπίσουν το φόβο στους μαθητές και να κλονίσουν τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις. Και κάπου εκεί, μεταξύ άλλων τερατωδών και άθλιων σκηνικών, δολοφονήθηκε και ο Νίκος Τεμπονέρας, για να μην ξεχνιόμαστε.

Κοντά τριάντα χρόνια μετά, η άκρα δεξιά ευρέος φάσματος, από τη ναζιστική Χρυσή Αυγή έως τη σκληροπυρηνική πτέρυγα της ΝΔ, προσπαθεί να φτιάξει κατ' αρχάς «αντικυβερνητικό», αλλά κυρίως αντι-αριστερό και αντικομμουνιστικό κλίμα, με αφορμή το μακεδονικό, μεταχειριζόμενη τα πάλαι ποτέ κατακριτέα, τα πάλαι ποτέ ανώφελα, τα πάλαι ποτέ πολιτικοοικονομικώς επιζήμια μέσα αγωνιστικής πάλης.

Καταλήψεις λοιπόν σε ορισμένα σχολεία, κυρίως της Βόρειας Ελλάδας, χωρίς πραγματικό πολιτικό έρεισμα, χωρίς κυρίως μαζικότητα -και ας προσπαθούν ορισμένοι χρήσιμοι ηλίθιοι να κάνουν και εδώ το άσπρο, ναζιστικό μαύρο- και από την ανάποδη, με ακαριαία αντιφασιστική δράση από τη μαθητιώσα νεολαία, ένα εξαιρετικά ελπιδοφόρο και μαχητικό μήνυμα. Όμως, το φαινόμενο χρήζει προσοχής, παρά την περιθωριακότητά του, καθώς προστίθεται στα γεγονότα και τα φαινόμενα δυναμικής επανεμφάνισης της άκρας δεξιάς στα δημόσια πράγματα – μετά από μια κάποια περίοδο «νηνεμίας» κυρίως λόγω της δίκης της Χρυσής Αυγής και των όσων συντριπτικών για τις δολοφονικές δραστηριότητες της οργάνωσης αποκαλύπτονται.

Το Μακεδονικό σαν αφορμή...

Το μακεδονικό αποτελεί ξανά την αφορμή για την εθνικιστική αντεπίθεση και την πλαστογράφιση όχι μόνο της ιστορίας αλλά και της καυτής ταξικής επικαιρότητας εν γένει. Δεν είναι η πρώτη φορά. Και το 1992, έναν χρόνο μετά τις μεγαλειώδεις μαθητικές κινητοποιήσεις ενάντια στην κυβέρνηση Μητσοτάκη, οι άνωθεν κυβερνητικές εντολές επιστράτευαν τους μαθητές και τα σχολεία στα συλλαλητήρια για το... όνομα, που είχαν έντονο εθνικιστικό, ανθρωποφαγικό και милитарιστικό χρώμα – για να

επαναλάβει την «πατάτα» το ΠΑΣΟΚ το 1994. Κάποιοι διοργανωτές και συνθηματολόγοι αυνανίζονταν με... γαλανόλευκα τανκς στα Σκόπια! Κατά τα άλλα η υπερήφανη, μικρά και έντιμος Ελλάς στήριζε ανέκαθεν τη... σταθερότητα και τη... μη αλλαγή των συνόρων στα Βαλκάνια! Και, ας το υπενθυμίσουμε, τα συλλαλητήρια αυτά αποτέλεσαν τη βασική αιτία για να βρεθεί η Χρυσή Αυγή ανάμεσα στους συγκεντρωμένους και να στρατολογήσει στελέχη και μέλη, όπως για παράδειγμα έχει παραδεχθεί δημόσια ο Γερμενής. Μια χαρά βόλεψε το μακεδονικό και το... όνομα την επανασύσταση της εθnikοφροσύνης του κράτους και την παρασκηνιακή, δολοφονική δράση του παρακράτους τις τελευταίες τρεις, νεοφιλελεύθερες και ταξικά άγριες δεκαετίες της χώρας. Τι γυρεύουν οι Βούλγαροι στη Μακεδονία «μας», reloaded! Γιατί, κατά τα άλλα, σας αρπάζουμε το πορτοφόλι και το υστέρημα, με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο.

...και η Αριστερά

Το θέμα είναι τι δουλειά έχει μια κάποια «αριστερά» μέσα σε όλον αυτόν τον συρφετό. Τι δουλειά έχει να εμφανίζεται ως «πατριωτική» δύναμη «ευθύνης» και να απαγγέλλει όλη την πλαστογραφία της νεοφασιστικής εθnikοφροσύνης περί Μακεδονίας, αλυτρωτισμών, ονομάτων, επιθέτων, σκοπιμοτήτων και συνωμοσιολογιών. Τι δουλειά έχει να λειτουργεί ως οιονεί «σκληρός» διαπραγματευτής στο πλευρό της σημερινής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Γιατί, στην πραγματικότητα, αυτό συμβαίνει όταν βγαίνουν στο δρόμο και διαδηλώνουν οι μακεδονοεθnikόφρονες ή στέλνουν τα παιδάκια τους να κάνουν κατάληψη για το... όνομα, και όχι, παραδείγματος χάριν, για το αν έχουν πετρέλαιο στο σχολείο για να ζεσταθούν χειμωνιάτικα ή αν μαθαίνουν σωστά γράμματα στα θρανία. Όλοι αυτοί δεν στρέφονται ενάντια στην κυβέρνηση, αλλά παίζουν το διπλό παιχνίδι της, πουλώντας νταηλίκι, μπραβιλίκι και μίσος προς τη Δημοκρατία της Μακεδονίας όχι ως κρατική οντότητα, αλλά ως κοινωνία, με τις εκεί οξείες ταξικές

αντιθέσεις της. Και κάπως έτσι το εδώ κομμάτι αυτής της «αριστεράς» ούτε που κατάλαβε τι έτρεξε με το δημοψήφισμα και την εκεί αποδοκιμασία της «συμφωνίας» και συνέχισε στον ίδιο, αυτοκαταστροφικό και ολισθηρό, κατηφορικό δρόμο.

Η άβολη αλήθεια

Και εδώ ερχόμαστε σε μια εξαιρετικά άβολη αλήθεια. Η εν Ελλάδι «αριστερά» αυτής της πάστας έχει προ πολλού πάψει να μελετά τους κλασικούς και τη θεωρητική και πολιτική κληρονομιά της, και φυσικά, τα λάθη της, που επαναλαμβάνει με εκνευριστική συνέπεια. Όταν, για παράδειγμα, καταφεύγουν οι φασίστες σε καταλήψεις, έπρεπε να χτυπούν καμπανάκια από το ναζιστικό παρελθόν, όταν ο Χίτλερ, ωμά και κυνικά, ομολογούσε στον «Αγώνα του» ότι θα είναι στρατηγική επιλογή του Εθνικοσιαλιστικού Κόμματος να χρησιμοποιήσει μέσα πάλης και εμβλήματα (η μαυροκόκκινη σβάστικα φτιάχτηκε με αυτή την πρόθεση) της Αριστεράς, «για να σκορπίσουμε τη σύγχυση για τις πραγματικές μας προθέσεις ανάμεσα στις τάξεις των εργατών, ώστε να τους ποδηγετήσουμε». Στις τάξεις των εργατών, και των υποψηφίων εργατών τού αύριο, τους μαθητές και τους φοιτητές τού σήμερα.

Στη Γερμανία της πρώιμης Βαϊμάρης, υπήρχαν δεκάδες χιλιάδες παιδιά, τα λεγόμενα «παιδιά της περιπλάνησης», τα περισσότερα ορφανά, άλλα, παιδιά άνεργων και κατεστραμμένων οικονομικά και κοινωνικά οικογενειών την επαύριο της επαχθούς Συνθήκης των Βερσαλλιών, τα οποία ζυμώθηκαν συνειδησιακά μέσα στο κλίμα της συνωμοσιολογίας για την «πισώπλατη μαχαιριά», τη γενικόλογη σπερμολογία για την «μπολσεβικική συνωμοσία ενάντια στον Κάιζερ», τις μισαλλόδοξες επιθέσεις εναντίον των Εβραίων, των τσιγγάνων και των ψυχικά αναπήρων. Αυτή η γενιά, χονδρικά στελέχωσε τις συμμορίες της χιτλερικής νεολαίας και έγινε αργότερα κρέας στα κανόνια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Μια γενιά της απογοήτευσης και της κατήφειας, του κλίματος μίσους και φρίκης και, φυσικά, γενιά στη σκιά της ήττας της

επαναστατικής Αριστεράς, κάτω από τις ξιφολόγχες των ακροδεξιών Φράικορπς και τις επιδοκιμασίες της κυβερνώσας σοσιαλδημοκρατίας του Έμπερτ.